På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Landessozialgericht Baden-Württemberg ved kendelse af 19. maj 1978, for ret:

Gennemgangen af artikel 50, sammenholdt med bilag GIA, i forordning nr. 3 og af artikel 89, sammenholdt med bilag VC1, litra b), i forordning nr. 1408/71, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om disse bestemmelsers gyldighed.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. februar 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 24. JANUAR 1979 [1]

Høje Ret.

Rådet, Kommissionen og den tyske regering har alle anført, at denne sag principielt ikke adskiller sig fra sag 79/76 *Fossi* mod *Bundesknappschaft* (Sml. 1977, s. 667). Jeg er enig i dette synspunkt. Domstolen fandt i denne sag, at de pågældende ydelser ikke var »sociale sikringsydelser« i den betydning, som er forudset i traktatens artikel 51 eller de i medfør heraf udstedte forordninger, på

1 — Oversat fra engelsk.

grund af de i dommens præmis 7 anførte omstændigheder. Under hensyn til disse omstændigheders afgørende rolle skal jeg nævne dem igen, skønt præmissen blev oplæst for lidt siden. De er omtalt således: »At de kompetente sikringsinstitutioner, hvortil de af den pågældende bestemmelse omfattede personer havde været knyttet, ikke længere eksisterer eller befinder sig uden for Forbundsrepublikken Tysklands område, da den relevante tyske lovgivning har til formål at mildne visse virkninger af det nationalsocialistiske regime og af den anden verdenskrig, og endelig, at udbetalingen af de pågældende ydelser til statsborgere afhænger af et skøn, når de bor i udlandet »Præcis det samme gælder for ydelserne i denne sag. Som den tyske regering understregeede, er de samme tre forudsætninger også opfyldt i denne sag.

I *Fossi*-sagen fandt Domstolen, at forbeholdene i bilag GIA i forordning nr. 3 og bilag VC1, litra b), i forordning nr. 1408/71 underbyggede dens afgørelse (skønt sidstnævnte bilag i den offentliggjorte dom anakronistisk omtales som bilag VB1, litra b)). Der er intet anført i denne sag, som har overbevist mig om, at dette var forkert.

Den italienske regering har anført, at denne sag adskiller sig fra *Fossi*-sagen. Med al respekt for den italienske regerings indlæg forekommer det mig imidlertid, at det af denne regering herom fremførte bygger på en række misforståelser.

Den første misforståelse, som måske er den mindst afgørende, er, at bilag GIA i forordning nr. 3 i sin originale affattelse gjaldt indtil ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71. Det er ikke tilfældet. Den originale affattelse blev ændret ved Rådets forordning nr. 130/63/EØF af 18. december 1963, således at der overhovedet ikke er nogen tvivl om, at denne skulle finde anvendelse på de i denne sag foreliggende omstændigheder.

Dernæst har den italienske regering anført, at bilag VC1, litra b), i forordning nr. 1408/71 selv beskriver de heri omhandlede ydelser som »sociale sikrings«-ydelser. Bilag VC1, litra b), benævner helt neutralt disse ydelser alene som »ydelser«, uden benævnelse eller angivelse af, om forordningens forfattere betragtede dem som sociale sikringsydelser eller blot som en anden form for ydelser. Under alle omstændigheder ville det være mærkværdigt, hvis en bestemmelse, som skulle udelukke anvendelsen af forordningen på visse forhold, skulle fortolkes udvidende.

Endelig har den italienske regering anført, at Domstolens dom i *Fossi*-sagen kun vedrørte fortolkningen af artikel 8 i forordning nr. 3, og artikel 3 i forordning nr. 1408/71. Dette er for så vidt korrekt, som fortolkningen af disse artikler var sagens egentlige genstand. Men det er også korrekt, at Domstolen nåede frem til denne afgørelse, fordi de pågældende ydelser ikke kunne anses som sociale sikringsydelser.

Endvidere har den italienske regering påpeget, at den særlige form for ydelser, der var tale om i *Fossi*-sagen, var en invalidepension, mens denne sag drejer sig om en ydelse i anledning af en arbejds-

ulykke. Dette er utvivlsomt korrekt, men under hensyn til begrundelserne for Domstolens afgørelse i *Fossi*-sagen, er denne sondring uden betydning.

Endelig har den italienske regering henvist til Domstolens domme i »Algier-sagerne«, navnlig sag 112/75 *Sécurité Sociale de Nancy* mod *Hirardin* (Sml. 1976, s. 553) og i sag 87/76 *Bozzone* mod *Office de Sécurité Sociale d'Outre-Mer* (Sml. 1977, s. 687). I ingen af disse sager blev det imidlertid bestridt, at den pågældende ydelse var en social sikringsydelse. Ingen af disse sager har derfor betydning for denne sag.

Derfor er jeg af den opfattelse, at Domstolen bør kende for ret, at gennemgangen af det spørgsmål, som er forelagt Domstolen af Landessozialgericht Baden-Württemberg, intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af de i spørgsmålet anførte bestemmelser.